"ရွှေဖူးစာ"

မင်းဟန်စိုး

"အခါတော်ပေးတဲ့ ××× နတ်ရေးတဲ့ × × × ရွှေစာ × × × . . . . . " သံစဉ် စာသား ညီညွတ်စွာဖြင့် သာယာစွာထွက်ပေါ်လာသော တေးသံက ပေ(၃၀)မျှ မြင့်သော အုန်းပင်များတွင် ချိတ်ထားသည့် စပီကာကြီးနှစ်ခုဆီမှ ဖျံ့၍ထွက်လာကာ အိမ်ခြေ (၄၀၀)ကျော်မျှရှိသော "မင်းလှကုန်း" ကျေးရွာတစ်ခုလုံးသို့ ဖြန့်ကျလွှမ်းခြုံသွားတော့၏။

မိုးဦးကျတော့မည့်ကာလ၊ တန်ခူးကုန် ကဆုန်လဆန်းရက်ဖြစ်၍လည်း အနောက်တောင်ဖက်ဆီမှ တလိပ်လျှင်း တလိပ်ချင်း၊ တစ်ကွက်ချင်း တက်၍ လာသော မဲသေးသော်လည်း မှိုင်းနေသည့် မီးခိုးဖျော့ရောင် မိုးသားများကု ဟိုမှာ တကွက် ဒီမှာတကွက်ဖြင့် ကောင်းကင်ပေါ်တွင် ဝင်လုဆဲဆဲနေမင်း၏ လိမ်မော်ရောင်၊ ရောင်ခြည်များကြား၌ တန်ဆာဆင်ကာ ရှိနေ၏။

ဒီသီချင်း ဒီသံစဉ်ကို ကြားရတိုင်း၊ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုဆီမှ ထွက်ပေါ်လာရသည်ဆိုသည်ကို

လူတိုင်း လိုလို နားလည်သဘောပေါက်ကြ၏။ နားဝင်ပီယံ ဖြစ်လှသော ထိုသီချင်းသံကို ကြားရသူ လူတိုင်းနီးပါးက လည်း နားဝင်ချိုလှ၏။

သို့သော် ဒီတစ်ခါ ဒီသီချင်းကို ကြားရတာ နားအတွင်းသို့ သံရည်ပူနှင့်လောင်းလိုက်သကဲ့သို့ နားဝင်ဆိုးကာ ခံစားနေရပြီး ရင်အတွင်းဝယ် နင့်နေအောင် ခံစားနေရသူ တစ်ဦးကတော့ "တိုးတိုး"ပင်ဖြစ်ပါ၏။

ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ကျိတ်မှိတ်ခံစားလျှက် မငိုရဲတမယ် အရည်လဲ့နေသော မျက်လုံးလေးများဖြင့် အပြုံးမျက်နှာလေး ဖန်တီးကာ ဧည့်သည်များအတွက် မုန့်ပွဲများပြင်၍ ပေးနေရသော တိုးတိုး၏ ဝေဒနာမှာ ဆိုးရွားလှ၏။ ခပ်ငုံ့ငုံ့လေးငုံ့၍ ထားသော သူမ၏ မျက်နှာလေးကို အသာလေးမော့၍ မျက်လုံးလေးများ ဝှံ့၍ လှမ်းမျှော်ကြည့်ပြန်တော့ လက်ချင်းချိတ်လျှက် ဧည့်သည်များအကြား၌ ပျော်မဆုံး၊ မော်မဆုံးဖြင့် တပြုံးပြုံးလုပ်ကာ မမောနိုင်၊ မပန်းနိုင် ဧည့်ခံနေကြသော မင်္ဂလာ မောင်မယ်နှစ်ဦးကို လှမ်း၍ မြင်ရပြန်တော့ တိုးတိုး ခမျာ ချုံးပွဲချလို့ပင် ငိုလိုက်ချင်တော့၏။ ဒီလိုခံစားရနေပေမဲ့လည်း တိုးတိုးမှာ သူတို့နှစ်

ဦးထံသို့ မကြာခဏဆိုသလိုပင် လှမ်း၍ ကြည့်နေမိ၏။

"လှလိုက်တဲ့ဝေမာရယ်" စိတ်ထဲမှ လည်း အချစ်ဆုံးငယ်သူငယ်ချင်း "ဝေမာ"ကို တိုးတိုးက ကျိတ်၍ ချီးမွမ်းလိုက်သေး၏။ သူငယ်ချင်း ဝေမာနဲ့ လက်ချင်းချိတ်ကာ ယှဉ် တွဲ၍နေသူ ဟိုတစ်ယောက်ကရော ရှပ်အင်းကျီ အဖြူရောင်၊ တိုက်ပုံအင်းကျီ နုသောရောင်နှင့် အဝါနုရောင် ပိုးပုဆိုးလေးဖြင့် "ကိုအောင်မင်း" ခန့်ညားချောမောလိုက်တဲ့ "ကို"ရယ်။ ရင်ထဲမှ အံကြိတ်ကာ ချီးမွမ်းလိုက်မိသော တိုးတိုး၏ ရင်ဝယ် ဆို့နင့်၍ တက်လာရတော့၏။

"တိုးတိုး ထိုင်ချင်ထိုင်နေဦးလေ၊ ဒီမှာ မီသန်းလဲ ရှိနေတာ၊ အမတို့ ဆက်လုပ်လိုက်မယ်"

အရိပ်အကဲကိုသတိထားလိုက်မိသော အမခင်လှက စာနာစွာ ပြောရှာ၏။

"ရတယ် အမ ခင်လှ၊ တိုးတိုးထိုင်မနေချင်ဘူး"

"ဟုတ်သားပဲ ခင်လှရယ်၊ ထိုင်နေတာနဲ့စာရင် အလုပ်လုပ်နေတာက ပိုကောင်းတော့မှာပေါ့ ခင်လှရယ်"

တိုးတိုးကို အားလုံးက ဝိုင်း၍ စာနာနေ၏။ သတ်စိမ်း ချိုး၊ အချိုးခံရတယ်တဲ့ ပြောရမလားမသိ။ မောင်

မင်းနှင့် တိုးတိုးတို့ဖြစ်နေကြတာ တစ်ရွာလုံးအသိ။ (၂)နှစ်လောက်တောင်ရှိပြီဖြစ်၏။ ဒါကိုလည်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သူဝေမာလည်း သိ၏။ သိတာမှ တစ်ရွာလုံးထက်ပင် သူကပိုသိ၏။ တိုးတိုးနှင့် ဝေမာက အမြဲအတူသွား အတူလာငယ် သူငယ်ချင်းတွေဘဲဖြစ်၏။

အောင်မင်း၏ မိဘများက လယ်ဧက (၄၀)လောက်နှင့် (၅)ဧကလောက် ခြံကြီးတခြံလည်းရှိ၏။ ပေ(၄၀) ကျော် သင်္ဘော(၂)စီးနှင့် ပဲ့ထောင်(၃)စီးရှိ၏။ အောင်မင်းက တဦးတည်းသော သားဖြစ်၏။ အောင်မင်း၏ မိဘများမှာ အသက် (၅၀)ကျော်အရွယ်များဖြစ်ကြပြီး အောင်မင်းကတော့ အသက် (၂၅)နှစ်ရှိပြီဖြစ်၏။

ဝေမာတွင် မိခင်မရှိ၊ အသက် (၃၈)နှစ်အရွယ်ဖခင်တစ်ဦးသာရှိ၏။ သူမ၏ မိခင်မှာ လွန်ခဲ့သော (၃)နှစ်က ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ဝေမာ၏ ဖခင်က ရွာထိပ် ချောင်းကွေ့လေးတွင် တန် (၁၀၀)ကျ ဆန်စက်ကြီးရှိ၏။ နောက်မြို့တွင်လည်း သူပိုင် အိမ်(၂)လုံးရှိသည်ဟု ကြားဖူး၏။ သူတို့ရွာစဉ် တလျှောက်နှင့် မြို့ကို ပြေးဆွဲနေသော ပေ(၄၀)ကျော် သင်္ဘောကြီး(၄)စင်းကိုလည်း ပိုင်ထား၏။

ဝေမာက တစ်ဦးတည်းသော သမီး အသက် (၁၈)နှစ်သာရှိသေး၏။

အောင်မင်းနှင့်ဝေမာတို့သည် နေနှင့်လ၊ ရွှေနှင့်မြ ဝေမာလိုက်ဖက်ညီလှ၏။ နှစ်ဖက် မိဘများက ချမ်းသာပြီး ရွာ၏ မျက်နှာဖုံးများဖြစ်ကြသည့်အလျှောက် မိဘချင်းသဘောတူ စိစဉ်ချက်အရ ယခုမင်္ဂလာပွဲဖြစ်မြောက် လာခဲ့ရ၏။

တိုးတိုးသည် အသက်(၁၈)နှစ်ရှိပြီဖြစ်ပြီး မိခင်ဖြစ်သူ မုဆိုးမကြီးနှင့်အတူ နေ၏။ တိုးတိုးတွင် အမ တစ်ယောက်ရှိ၍ သူမက တိုးတိုးရွာနှင့် (၄)မိုင်ခန့်ဝေးသောရွာတွင် သူ့အိမ်ထောင်နှင့်သူ အတူနေ၏။ မုဆိုးမ သမီးနှင့် သူဌေးသမီးတို့၏ အဆင့်အတန်းက အလွန်ကွာခြား၏။

ဒါကြောင့်လည်း တိုးတိုး၏ ချစ်သူ အောင်မင်းက သူဌေးသမီး ဝေမာကို ကြည်ဖြူခဲ့တာပင်ဖြစ်မည်ထင်၏။ တိုးတိုးက (၁၀)တန်း (၁)နှစ်ကျဖြင့် ကျောင်းထွက်ခဲ့ရပြီး ဝေမာက အခုအဝေးသင်ပထမနှစ် စာမေးပွဲတောင် ဖြေပြီး အောင်တားပြီးပြီဖြစ်၏။ အောင်မင်းကတော့ (၁၀)တန်းဖြင့် ကျောင်းထွက်ကာ မိဘများ၏ စီးပွားရေးကို ဦးစီး၍

ဆောင်ရွက်နေသူဖြစ်၏။

မုဆိုးမသမီး တိုးတိုးကတော့ ဝေမာ၏ ဖခင်ပိုင်သော ဆန်စက်တွင် စာရေးမဝင်၍ လုပ်နေ၏။ တိုးတိုး၏ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သော ဖခင်၏ တစ်ဦးတည်းသော ညီ တိုးတိုး၏ ဦးလေး ဦးသန်းရှိန်နှင့် ဝေမာ၏ ဖခင် ဦးမြင့်ဝေတို့မှာ တရွာတည်းနေ ငယ်သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြပြီး တိုးတိုးနှင့်ဝေမာတို့၏ အဘိုး အဘွားများ လက်ထက်ကပင် မိသားစုနှစ်ခုမှာ နှစ်အိမ်တစ်အိမ် နေလာခဲ့ကြသူများဖြစ်ကြ၏။ ဒါကြောင့်လည်း တိုးတိုးနှင့် ဝေမာတို့နှစ်ယောက်က အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာပင်ဖြစ်၏။ တိုးတိုး ကျောင်းထွက်သည့်နှစ်မှာပင် ဦးလေး ဦးသန်းရှိန်၏ စီစဉ်မှုဖြင့် တိုးတိုးသည် ဝေမာ၏ ဖခင်ဦးမြင့်ဝေ၏ ဆန်စက်တွင် ဝင်၍ စာရေးမလုပ်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဦးမြင့်ဝေက တိုးတိုးအပေါ် ကောင်းပါ၏။ သူ၏ သမီးဖြစ်သူနှင့် ငယ်သူငယ်ချင်းမို့လားတော့ မပြောတတ်၊ လစာအပြင် အိမ်အတွက် ဆန်ကိုလည်း လုံလောက်စွာ ပေး၏။ နှစ်လတစ်ခါ သုံးလတစ်ခါ ဆိုသလိုလည်း တိုးတိုးကို မုန့်ဖိုးဆိုပြီး ငွေတစ်သောင်းခွဲ နှစ်သောင်းပေးတတ် ၏။

တိုးတိုး၏ မိခင်ကိုသို့လည်း ဦးမြင့်ဝေသည် မကြာခဏ ရောက်လာတတ်၍ ဈေးသုံးဆိုပြီး ငွေ သုံး လေးထောင် ပေးတတ်၏။ ပြောမည်ဆိုပါက တိုးတိုးတို့ သားအမိကို ဦးမြင့်ဝေက ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားသည်ဟု ဆိုရမည် ပင်ဖြစ်၏။

ဒီတော့ အခုမင်္ဂလာပွဲကို တိုးတိုးတစ်ယောက် မလွဲရှောင်သာဘဲ ရောက်၍ လာရတော့၏။ လူကြီးတွေ မျက်နှာကရှိသေး၏။ တိုးတိုး၏ ဦးလေး ဦးသန်းရှိန်ဆိုလျှင် အိမ်ရှေ့ မဏ္ဍာပ်ထဲမှာ ဧည့်ခံနေရတာ အမောပင်ဖြစ်၏။

တစ်ယောက်ကလဲ အချစ်ဆုံး ချစ်သူ၊ တစ်ယောက်ကလဲ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း၊ သူတို့နှစ်ယောက်၏ မင်္ဂလာပွဲက ချိုမြိန်ချိုမြိန်သဲသဲပင် . . ။

တိုးတိုး၏ ရင်ထဲတွင် ချစ်သူကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည့် ခံစားချက်ထက်ပိုသော ခံစားချက်က ရှိနေ၏။

အောင်မင်းနှင့် ဝေမာတို့နှစ်ယောက် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီး ဖိတ်စာများဝေပြီးသည့်အချိန်ထိ အောင်မင်းနှင့်ဝေမာတို့မှာ တိုးတိုးကို ရှိုဘယ်လို့မှ မထင်၊ အကျိုးအကြောင်းဘာမှ မပြောခဲ့ကြ။ သေချာနေပြီဖြစ်သော သူတို့

နှစ်ယောက်၏ ကိစ္စကို တိုးတိုးကလည်း သူမကိုယ်တိုင် သူတို့နှင့် သွား၍တွေ့ကာ မမေးတော့။ ဒီလောက်ထိလည်း တိုးတိုးက သူမ ကိုယ်သူမ မနှိပ်ချနိုင်ပါ။ ဖိတ်စာများဝေပြီးသော နောက်တနေ့တွင်တော့ အောင်မင်းထံမှ သူ၏ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဖြင့် စကားကြုံပါးလာ၏။ "မိဘများစီစဉ်တာကို မပယ်ရှားနိုင်လို့ လက်ခံလိုက်ရသည်" တဲ့ "ခွင့်လွှတ်ပါ"ဆိုတဲ့ စကားလေးတောင် မပါ။ အင်းလေ တိုးတိုးမှာ ပကာသနတွေ ဘာမှမရှိဘဲ ဒီလိုဘဲဖြစ်မှာပါဘဲလေ . . ။

တိုးတိုးတွင် ငွေကြေးပစ္စည်းဥစ္စာ မကြွယ်ဝသော်ငြားလည်း တိုးတိုးကို အများတကာ လိုက်မမီအောင် ရှိနေတာကတော့ တိုးတိုး၏ အလှပင်ဖြစ်၏။

ဒီလိုကြွယ်ဝသော တိုးတိုး၏ အလှများကြောင့်ပင် အောင်မင်းသည် အတူနေ အတူသွား သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် တိုးတိုးနှင့်ဝေမာတို့နှစ်ယောက်အနက်က တိုးတိုးကိုမှ ရွေးချယ်ကာ ချစ်သူဘဝရောက်ခဲ့ရခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဖြူဖွေးဝါဝင်းသော အသားအရည်နှင့် အမို့အ

မောက် အသိမ်း အကား အလုံးအတစ် အစွင့်အကားများ ဖြင့် မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ နှာတံပေါ်ပေါ် ထူထဲသော မျက်တောင် ကော့ကြီးများဖြင့် မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတို့မှာ သူမ၏ ပေါ်လွင်သော အလှများပင်ဖြစ်၏။ ပွင့်အာတော့မည့် နှင်းဆီဖူးသဖွယ် နီစွေး၍ ဖူးဖူးလေးကြွနေသော သူမ၏ နှုတ်ခမ်းလေးနှစ်လွှာကလည်း တပ်မက်စရာပင် ဖြစ်၏။

ဒီလိုအလှတွေကြွယ်ဝ စွာ ပိုင်ဆိုင်ထားသူမို့ တိုးတိုး အတွက် ချစ်သူမရှားပါလေ။ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းနှင့် အချစ်ရဆုံးသူတို့နှစ်ယောက် အချစ်ဆုံး ချစ်နိုင်ကြကာ၊ အိုမင်းသောဘဝတိုင် ရွှေလည်တွဲနိုင်ပါစေဟု နာကျင်စွာ ခံစားနေရသော တိုးတိုး၏ နှစ်လုံးသည်းပွတ်ဆီမှ ဆုတောင်း ပဌာနာပြုလိုက်မိ၏။

အိမ်ရှေ့မဏ္ဍပ်ထဲတွင်တော့ ဧည့်ပရိတ်သတ်များ အကော်ပင်စဲ၍နေချေပြီဖြစ်၏။ ဆွေမျိုးရင်းချာများနှင့် ဝိုင်းဝန်း လုပ်ကိုင်ကြသူများလောက်သာ ကျန်ရှိတော့၏။ အချိန်ကလည်း ည(၉)နာရီပင်ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

"တိုးတိုး အိမ်ရှေ့မှာ နင့်ဦးလေးသန်းရှိန်ပြန်တော့

မယ်။ နင်ပြန်ချင်ရင် သူနဲ့တစ်ခါထဲ လိုက်ခဲ့လို့မှာ လိုက်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး ကဲ အမခင်လှတို့ ကျမပြန်လိုက် ဦးမယ်နော် . ."

"အော် . အေး ပြန်တော့ ညီမ ပြန်တော့"

သူတို့အလုပ် လုပ်နေရာသို့ ဝင်ရောက်လာ သော ဒေါ်လေး ဒေါ်ခင်ရီက သူမ၏ ဦးလေးက အပြင်တွင် စောင့်နေကြောင်းပြောသဖြင့် တိုးတိုးလဲ ကဗျာကယာပင် ထ၍ ထွက်လာတော့၏။ တိုးတိုးထွက်သွားပြီဆိုရင်ဖြင့် ဒေါ်ခင်ရီသည် မခင်လှ၏ဘေးတွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်၏။

"ဒေါ်လေးတို့မှား ခုမှဘဲ ပေါ်လာတော့တယ်"

"ဟဲ့ခင်လှရဲ့ ငါက အိမ်ရှေ့မဏ္ဍပ်ထဲမှာ နေပေးရသေးတယ်လေ"

"ဒီမှာ ကျမရယ်၊ မိသန်းရယ်၊ တိုးတိုးရယ် သုံးယောက်ထဲ လက်မလည်ဘူး ဖြစ်နေတာ"

"အင်း တိုးတိုးဆိုလို့ ပြောရဦးမယ် ခင်လှရယ်"

"ဘာဖြစ်လို့တုံးဒေါ်လေးရ"

"အော် ကလေးမလေးလည်း မရှိတော့တဲ့ သူ့အဖေ

နဲ့ ကံတူအကျိုးပေးဘဲလေ"

"အင်း ဟုတ်တယ် ဒေါ်လေးရ၊ အဲဒီကိစ္စကျမတို့ နဲနဲပါးပါးတော့ ကြားမိတယ်။ ဒေါ်လေးသိရင် ပြောပြပါအုံး"

တစ်ချိန်လုံးငြိမ်၍နေသော မိသန်းက ဝင်၍ ပြောလိုက်၏။ မိသန်းစကားဆုံးတော့ဒေါ်ခင်ရီက ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်၍ သူမ၏ အသံကို နှိမ့်ကာ တိုးညှင်းစွာ စကားဆိုလာ၏။

"ဒီလိုမိသန်းရ၊ တိုးတိုးရဲ့ အဖေရယ်၊ ငါရယ်၊ သတို့သမီးဝေမာရဲ့ အမေရယ်တို့က ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတွေလေ၊ အဲတိုကိုပြောမယ်ဆိုရင်တော့ တိုးတိုးရဲ့ အဖေနဲ့ ဝေမာရဲ့အမေတို့က သမီးရည်းစားတွေလေ၊ ဒါပေမဲ့ မိဘတွေသဘောတူတဲ့ ဝေမာရဲ့ အဖေနဲ့ ဝေမာအမေက ညားခဲ့ရတာ၊ တိုးတိုးရဲ့ အဖေက ကျန်ခဲ့ရတယ်ဆိုပါတော့အေ၊ ခုလဲတိုးတိုးခမျာ သနားပါတယ်။ အောင်မင်းနဲ့ ယူတော့မယ် ယူတော့မယ်နဲ့ ခုတော့အောင်မင်း က ဝေမာကို ယူလိုက်ပြီ ကောင်းရော"

"ဖူးစာပေါ့ ဒေါ်လေးရယ်"

"ဖူးစာကလဲ အေ မပြောချင်တော့ပါဘူးဟင်း"

"ဒါကြောင့် ဒေါ်လေး အပျိုကြီးဖြစ်နေတာပေါ့"

"ကောင်မ ဘာဆိုင်လို့လဲ ငါကောက်ပစ်လိုက်လို့ ခင်လှနော် ဟင်း "

"ဟင်း . . ဟင်း . . ဟင်း . . "

xxxxx

တိုးတိုးတို့ခြံရှေ့ရောက်တော့ တိုးတိုး၏ ဦးလေး ဦးသန်းရှိန်က တိုးတိုးကိုထားခဲ့ပြကီး သူ၏ အိမ်သို့ ဆက်၍ ပြန်သွားသဖြင့် တိုးတိုးလည်း သူမ၏ ခြံတွင်းသို့ဝင်ကာ သူမ၏ အိမ်လေးဆီသို့ လှမ်းလျှောက်လာခဲ့တော့၏။

တိုးတိုးတို့မှာ သားအမိနှစ်ယောက်ထဲရှိနေသည် ဖြစ်ပြီး မိခင်ဖြစ်သူမှာ မနေ့ကထဲက အမဖြစ်သူ၏ ရွာသို့ အမက လာခေါ်၍ ပါသွားခဲ့၏။ ဒီလိုပင် မကြာခဏ သွားနေ ကြဖြစ်၏။ အနေကျနေသည်ကတကြောင်း၊ အိမ်နီး နားချင်းများမှာလည်း ဆွေမျိုးသားချင်းများလိုဖြစ်နေကြ၍ တိုးတိုးမှာ တစ်ယောက်တည်းအိမ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်က များ၏။

တိုးတိုးအိမ်ပြန်ရောက်သည်ထိ မင်္ဂလာဆောင် မဏ္ဍပ်မှ ရွာရိုကာလသားများ၏ ဆိုတီးနေသည့် သီချင်းသံ

များက စပီကာကြီးမှတဆင့် တစ်ရွာလုံးသို့ ပျံ့နှံ့နေရသည်နှင့် အတူ တိုးတိုးလည်း ကြားနေရ၏။

အိမ်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် တိုးတိုးသည် အိမ်ရှေ့ တံခါးကို ပြန်၍ပိတ်လိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့နံရံရှိ ဘက်ထရီ မီးချောင်းလေးကို မီးချောင်းလေးအောက်ခြေရှိ ခလုပ်လေး ကို သူမ၏လက်ကလေးလှမ်း၍ ဖွင့်လိုက်၏။ ပြီးတော့ သောက်ရေအိုးစင်မှ ရေတစ်ခွက်ခပ်၍ သောက်လိုက်၏။

ပြီးသည်နှင့် တိုးတိုးသည် အခန်းထဲသို့ဝင်၍ သူမ၏ အင်္ကျီများအားလုံးကို ချွတ်ပစ်လိုက်ပြီး သူမဝတ် ထားသော ပါတိတ်ထဘီလေးကို တပတ်ရစ် ထဘီလေး တစ်ထည်နှင့် လဲ၍ ဝတ်ကာ ရင်လျှားလိုက်၏။ ပြီးတော့တိုးတိုးသည် အိမ်ရှေ့သို့ ပြန်ထွက်ကာ ဘက်ထရီ မီးချောင်းလေးကို ပြန်၍ ပိတ်လိုက်ပြီး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ကာ သူမ၏ အိပ်ယာလေးဘေးရှိ ပြူတင်းပေါက်လေး ကို ဖွင့်လိုက်၏။ ကဆုန်လဆန်း (၁၂)ရက်၏ လရောင် လေးက သူမ၏အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ဖြန့်ကျက်လာ၏။

အိုက်စပ်စပ်ရှိသည်နှင့် တိုးတိုးသည် အင်္ကျီ မဝတ်သေးဘဲ ထဘီရင်လျားလေးဖြင့်ပင် အိပ်ယာပေါ်သို့

ပက်လက်လေးလှဲကာ နေလိုက်၏။

သူမ၏ ကျောပြင်လေးနှင့် အိပ်ယာတို့ ထိမိလိုက်သည်နှင့် တိုးတိုး၏ စိတ်သည် အောင်မင်းဆီသို့ ရောက်သွားခဲ့ရ၏။ အောင်မင်းနှင့်ဝေမာတို့၏ ပျော်မဆုံး မော်မဆုံး ဖြစ်နေသည့် အပြုံးမျက်နှာတို့က တိုးတိုး၏ အတွေးအာရုံထဲတွင် ထင်ဟပ်၍ လာတော့၏။ ဒီည သူတို့ နှစ်ယောက်မင်္ဂလာဦးည၊ မကြာတော့တဲ့အချိန်တွင် ခန်းနားစွာ ပြင်ဆင်ထားသော မင်္ဂလာကုတင်ကြီးပေါ်၌ သူတို့နှစ်ဦး ချစ်ပွဲဝင်ကြပေတော့မည်။

"အော် . . အကို . . အကို" စိတ်ထဲမှ နှုတ်မြော တသစွာ တမ်းတရင်း၊ တိုးတိုး၏ စိတ်အစဉ်သည် လွန်ခဲ့သော (၄)လကျော်ခန့်က အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခုကို သွား၍ သတိရလိုက်၏။

တိုးတိုးအလုပ်ဆင်းရသော ဝေမာ၏ဖခင် ဦးမြင့်ဝေ ၏ဆန်စက်သည် ရွာနှင့် တစ်မိုင်ခန့်ဝေး၏။ ရွာမှ ဆန်စက်သို့ ဖေါက်ထားသော လမ်းမရှိပေ။ မိုးရာသီတွင်ရွာဆိပ်ကမ်းနှင့် ဆန်စက်ကို ပြေးဆွဲသော ကူးတို့လှေလေးများ ရှိ၏။ ဆောင်းရာသီ၊ နွေရာသီများတွင်တော့ ရွာနှင့်

ဆန်စက်ကြားရှိ လယ်ကွင်းများမှ ဖြတ်သန်းကာ သွားလာကြရ၏။

မှတ်မှတ်ရရ တပို့တွဲလဆန်း ရက်တစ်ရက်တွင် တိုးတိုး သည် ညနေ(၅)နာရီခွဲလောက်တွင် ဆန်စက်မှ ပြန်၍ လာခဲ့၏။ လမ်းခုလတ်ရှိ ဘကြီးထွန်းခင်၏ လယ်ပွဲရှိ ညောင်ပင်ကြီးနားအရောက်တွင် ညောင်ပင်ကြီးအောက်၌ အောင်မင်းကထိုင်၍ စောင့်နေသည်ကို တိုးတိုးတွေ့လိုက်ရ၏။

"ဟော အကို တိုးတိုးကို စောင့်နေတာလား"

"အကိုမှာ စောင့်စရာဆိုလို့ တိုးတိုးဘဲရှိတာပါနော်"

"ကဲ ပါ ဘာကိတ်လဲပြော"

"လာတိုးတိုးရာ ဟိုမှာ မြင်နေရတဲ့ ကုလားအုံလေးဆီ သွားရအောင် ဒီမှာက ဖြတ်သွား ဖြတ်လာတွေနဲ့"

"ဟုတ်တယ်အကို ဒီမှာက တစ်ယောက်ယောက် မြင်သွားရင် ချိန်းတွေ့တယ်ဆိုပြီး တရွာလုံးပျံ့သွားလိမ့် မယ် ရှက်စရာကြီး ကဲ လာ သွားကြမယ်"

(ကုလားအုံဆိုသည်မှာ မြေပေါ်တွင် အောက်ခြေကားရှ် အမိုးအဖျားတွင် အချွန်ဖြစ်အောင် ဝါးလုံး ဝါးခြမ်း

များကို ဖရိမ်ခံ၍ ကောက်ရိုးများဖြင့် အခင်း၊ အမိုးအကာ လုပ်ကာ လူတစ်ထိုင်သာသာလေး ပြုလုပ်ထားသော အရာ ဖြစ်၏။)

အောင်မင်းနှင့် တိုးတိုးတို့သည် လယ်ကွင်းရိုးပြတ်များအတွင်း အများသူငှာသွားလာ၍ လမ်းကြောင်းလေး ဖြစ်ပေါ်နေရသော ဆီမှ ကိုက်(၂၀၀)ကျော်မျှ ဝေးသော ကုလားအုံလေးဆီသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ အောင်မင်းက ကုလားအုံလေးအတွင်းသို့ ခေါင်းလေးငုံ့ကာ ဝင်လိုက်ပြီး အောက်တွင်ခင်းထားသော ကောက်ရိုးများပေါ်သို့ ထိုင်၍ ချလိုက်၏။ ပြီးတော့ တိုးတိုး၏ လက်လေးတစ်ဖက်ကို လည်း အောင်မင်းက လှမ်း၍ ဆတ်ကနဲဆွဲလိုက်ရာ တိုးတိုး၏ ကိုယ်လုံးလေးမှာ အောင်မင်း၏ ရင်ခွင်တွင်းသို့ လဲပြို၍ ကျဆင်းသွားရတော့၏။ ပြိုဆင်း၍လာသော တိုးတိုး၏ ကိုယ်လုံးလေးကို အောင်မင်း၏ လက်နှစ်ဖက်က ဆီးကြို၍ ပွေ့ဖက်လိုက်၏။ အောင်မင်း၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ အလန့်တကြားလေး လဲပြိုကျလာသော တိုးတိုးသည် သူမ၏ ကိုယ်လုံး လေးကို ဟပ်ထိုးလဲ၍မသွားစေရန် သူမ၏ လက်လေးတဖက်ကို ထောက်လိုက်ရရာ သူမ

ထောက်လိုက်သော သူမ၏ လက်လေးက အမှတ်တမဲ့ အောင်မင်း၏ ပေါင်နှစ်လုံးကြားဆီသို့ ဝင်သွားပြီး အောင်မင်း ၏ ပုဆိုးတွင်းမှ မာကျောကျော ခပ်ရှည်ရှည် အရာ တစ်ခုကို ဆုတ်ကိုင်လိုက်မိစဉ်မှာပင် အောင်မင်း၏ လက်နှစ်ဖက်ကလဲ တိုးတိုး၏ ကိုယ်လုံးလေးကို သူမ၏ နောက်နားမှ ကစောင်းလေး ဖက်လိုက်သည်ဖြစ်၍ သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးမှာ တန်ချက်ညီသွားပြီး လက်ထောက်၍ ကျွားကန်ရန် မလိုတော့ပေ။

အောင်မင်းကလည်း ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် တိုးတိုး၏ မျက်နှာလေးကို အငမ်းမရ နမ်းနေတော့၏။ တိုးတိုး၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဖိန်းဖိန်းရှိန်းရှိန်းလျှက် ဖြစ်နေရပြီး စောစောက သူမ ဘာမှန်း မသိဘဲ အမှတ်တမဲ့ကိုင်ထားမိ လိုက်သော အရာကြီးကလည်း ပုဆိုးအောက်မှပင် ဖြစ်လင့် ကစား တစတစ မာကျော၍ ကြီးထွားလာရသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သော တိုးတိုးမှာ သူမ၏ လက်အတွင်းမှ အရာမှာ ဘာဆိုသည်ကို သိရပြီးဖြစ်သည့်ပြင် ထိတွေ့မှု အာရုံကလည်း သိလိုက်ပမာ စွဲကပ်ကာ ညှို့ဖမ်းထားလေ တော့ သူမ၏ ဆုတ်ကိုင်ထားသော လက်ချောင်းလေးများ

သံ တုန်ယင်၍ လာရ၏။ သူမ၏ လက်အတွင်းမှ အရာကိုတော့ တိုးတိုးသည် မလွှတ်မိတော့ချေ။

ထိုခဏချိန်မှာပင် အောင်မင်းက တိုးတိုး၏ နှုတ်ခမ်းလေးများကို သူ၏ နှုတ်ခမ်းဖြင့် ဖိ၍ စုပ်နမ်းလိုက်သော အခါတွင်တော့ တိုးတိုး၏ မျက်နှာလေးမှာ အောင်မင်း၏ မျက်နှာလေးဆီသို့ လှည့်ကာမော့၍ တက်သွားရတော့၏။ တိုးတိုး၏ လွတ်နေသော လက်တဖက်က အောင်မင်း၏ ကိုယ်လုံးကို ဖက်တွယ်လာသည့်အပြင် အောင်မင်း၏ ပေါင်ကြားမှ တိုးတိုး၏ လက်ကလေးကလည်း သူမ၏ လက်ကလေးအတွင်းမှ အရာကို တိုး၍ ညှစ်ကာ ဆုတ်လာတော့၏။

အပြင်ဖက်တွင်တော့ ဆောင်းညနေခင်းလေးသည် မြေးတွက်ကွယ်ပျောက်လုဆဲဆဲဖြင့် နေမင်းကြီး၏ ရောင်ခြည်တို့သည် တဖြေးဖြေးကွယ်ပျောက်လာကာ နှင်းထုတို့က ပါးလွှာစွာ ဝေဝါးနေရာမှ တဖြေးဖြေး ထူထဲစွာ ကျဆင်း၍ လာရတော့၏။

အောင်မင်းသည် သူ၏ ရင်ခွင်တွင်းမှ တိုးတိုး၏ ချိုမြိန်၍ နုအိနေသော နှုတ်ခမ်းလေးများကို စုပ်မိးရင်းမှ

သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို တဖြေးဖြေး ကုလားအုံကြမ်းခင်း ကောက်ရိုးများပေါ်သို့ လှဲ၍ ချလိုက်၏။ အောင်မင်းက တော့ တိုးတိုး၏ ဘေးမှ ဒူးထောက်လျှက် သူမ၏ ကိုယ်လုံး လေးပေါ်သို့ မိုးလျှက်သားလေးဖြစ်နေတော့၏။ တိုးတိုးက လည်း သူမ၏ လက်အတွင်းမှ အရာကို မလွှတ်အောင် မြဲမြဲ စွာ ဆုတ်ကိုင်ထားလျှက်ရှိနေ၏။

တိုးတိုး၏ ကိုယ်လုံးလေး ပက်လက်လေးဖြစ်သွား သည်ဆိုသည်နှင့် အောင်မင်း၏ လက်တဖက်က သူမ၏ ပျော့ရဲရဲလေးဖြစ်၍ နေရသော ထဘီလေးကို ဖြည်ချ၍ သူ၏လက်ကို တိုးတိုး၏ ထဘီလေးထဲတိုးသွင်းကာ တိုးတိုး ၏ ခုံးထနေသော စောက်ဖုတ်လေးကို ရှတတ ခပ်ကြမ်း ကြမ်းလေးဖြစ်နေသော သူမ၏ စောက်မွှေးလေးများ ပေါ်မှ ပွတ်ပေးလိုက်ချိန်မှာတော့ တိုးတိုး၏ ကိုယ်လုံးလေးမှာ ဆတ် ကနဲ တုန်၍ သွားရပြီး ခပ်ဟဟလေး ဆန့်ထားသော သူမ၏ ပေါင်နှစ်လုံးမှာလည်း ကား၍ ထွက်သွားရ တော့၏။

ခဏမျှကြာလျှင်ပင် အောင်မင်း၏ လက်အတွင်း မှ တိုးတိုး၏ စောက်ဖုတ်လေးသည် တမဟုတ်ချင်းဆိုသလို တင်းမာ ဖေါင်းကား၍ လာခဲ့ရတော့၏။

အောင်မင်းသည် သူ၏နှုတ်ခမ်းများကို တိုးတိုး၏ နှုတ်ခမ်းများဆီမှ ခွဲ၍ ခွာလိုက်၏။ တိုးတိုးကတော့ မှိတ်၍ ထားသော သူမ၏ မျက်လုံးလေးများကို မဖွင့်တော့ဘဲ အသာလေးငြိမ်၍နေ၏။

အောင်မင်းသည် တိုးတိုး၏ နှုတ်ခမ်းများဆီမှ သူ၏ နှုတ်ခမ်းများကို ခွာယူပြီးသည်နှင့် သူ၏ ကိုယ်ကို မတ်ကာ ထိုင်လိုက်ပြီး တိုးတိုး၏ ထဘီတွင်းမှ သူ၏ လက်ကို ခွဲ၍ ထုတ်ကာကြည့်လိုက်တော့ အောင်မင်း၏ လက်ဖဝါးတွင် အရည်လေးများ ကပ်ညှိနေသည်ကို တွေ့ရ၍ အောင်မင်းက သူ၏ နှာခေါင်းဖြင့် တစ်ချက်နမ်း၍ ကြည့်လိုက်ပြီး တိုးတိုး၏ ထဘီလေးကို ခါးဆီသို့ လှန်၍ တင်လိုက်ကာ သူမ၏ပေါင်လေးနှစ်ချောင်းကိုလည်း ခွဲ၍ ထောင်ကာ ကားထားလိုက်၏။

ပြီးတော့ အောင်မင်းသည် သူ၏ လီးကြီးကို ပုဆိုးပေါ်မှကိုင်၍ထားသော တိုးတိုး၏ လက်အတွင်းမှ နောက်သို့ ခပ်ဖြေးဖြေးဆွဲလိုက်ရာ တိုးတိုး၏ လက်ကလေး ကလဲ အလိုက်သင့်ကလေး လွှတ်ပေးလိုက်၏။ ပြီးသည်နှင့် အောင်မင်းက သူ၏ ကိုယ်လုံးကြီးကို တိုးတိုး၏ ခပ်ကား

ကားလေးဖြစ်၍ နေသော ပေါင်နှစ်လုံးကြားသို့ ဝင်၍ ထိုင်လိုက် ကာ သူ၏ ပုဆိုးကို ချွတ်ချလိုက်၏။

အောင်မင်းသည် သူ၏ ပုဆိုးကို ချွတ်ချလိုက်ပြီးသည်နှင့် တိုးတိုး၏ စောက်ပတ်ဝလေးကို သူ၏ လက်တကက်ဖြင့် အသာလေးဖြဲကာ သူ၏ ကျန်လက်တဖက်ကလည်း သူ၏ လီးကြီးကိုကိုင်၍ တိုးတိုး၏ စောက်ပတ်ဝတွင်တေ့ကာ ဖိသွင်း၍ လိုးလိုက်တော့၏။

"ဗျစ် . . ဗျစ် . . ဗျစ် . . ဖွတ်"

"အား . . အမလေး . . အကိုရယ် . . ကျွတ် . . ကျွတ် . . ကျွတ် . ."

တိုးတိုးမှာ သူမ၏ ပေါင်ဖြူဖြူလေးနှစ်ချောင်း ကို အစွမ်းကုန်ဖြဲကားပေးလိုက်ရသည့် အပြင် သူမ၏ ပေါင်ကြီးများ မှာလည်း မြောက်၍ တက်သွားရ၏။

ကာမဇောများ အရှိန်ပြင်းစွာတက်နေရသော အောင်မင်းသည် သူ၏စိတ်ကို သူမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ တိုးတိုး၏ စောက်ပတ်ထဲသို့ တစ်ဆုံးဝင်၍နေပြီဖြစ်သော သူ၏ လီးကန့်ကြီးကို တဝက်ကျော်ကျော်မျှ ပြန်၍ ဆွဲထုတ်ကာ ခပ် သွက်သွက်ပင် လိုးတော့၏။

"ဖွတ် . . ပြွတ်"

"အင့် . . အမလေး . . "

"ပြွတ် . . ပလွတ်"

"ကျွတ် . . ကျွတ်"

"ပလွတ် . . ဖွတ်"

"အင့် . . အား "

အောင်မင်းက တခါမှ အလိုးမခံရဘူးသေးသည့် တိုးတိုး၏ အပျိုစောက်ဖုတ်လေးကို ညှာညှာတာတာပင် မလုပ်တော့ဘဲ သူ၏ စိတ်များကို လွှတ်၍ ဖိ၍ဖိ၍ ဆောင့်ကာလိုးနေသဖြင့် တိုးတိုးခမျာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော သူမ၏ နှုတ်ခမ်းလေးများကို ဟ၍ ဟ၍ ညည်းတွားနေရ၏။

"ဖွတ် . . ပလွတ်"

"အင့် . . အ"

"ပလွတ် . . ပြွတ်"

"အား အင့် . . အင့်'

"ပြွတ် . . ဖွတ်"

သူမ၏ စောက်ပတ်ထဲသို့ ဝင်လိုက် ထုတ်လိုက်

ဖြင့် လိုးနေသော အောင်မင်း၏ လီးတန်ကြီးက ချော်ထွက်သလိုဖြစ်နေသဖြင့် တိုးတိုး၏ စောက်ပတ်ထဲမှ စောက်ရည်များသည် ပွက်ကနဲ ထွေးကနဲ ထွက်၍ လာနေရ၏။

"ဖွတ် . . ပလွတ်"

"အင့် . . "

'ပလွတ် . . ပြွတ်"

"အ . . ဟ . . "

'ပြွတ် . . ဖွတ်"

"အ . . "

ကဖြေးဖြေးဖြင့် တိုးတိုး၏ စောက်ပတ်ထဲတွင် ကျောချမ်းမှုများ တစထက်တစ သက်သာ၍ လာကာ အရသာများရှိလာခဲ့ပြီဖြစ်၍ . . .

"ဖွတ် . . ပြွတ်"

"ပြွတ် . . ဖွတ်"

"ပလွတ် . . ပြွတ်"

သူမ၏ စောက်ပတ်ထဲတွင် အရသာများ တစထက် တစ ရှိလာသည်နှင့်အမျှ တိုးတိုးသည် သူမ တခါဘူးကမှ လက်တွေ့ မခံစားဘူးခဲ့ရသော ကာမအရသာကို အနှစ်

ဖြိုက်ကြီး နစ်ဖြိုက်လာခဲ့ရပြီး ကာမဇောများမှာလည်း အရှိန် အဟုန်မြင့်တက်၍ လာရတော့၏၊

အောင်မင်းသည် တနေ့တနေ့ကြည့်၍သာ စိတ်ကူး ယဉ်နေခဲ့ရသော တိုးတိုးကိုယခု လက်တွေ့လိုးနေရသည့် အပြင် ကျဉ်းမြောင်းလှသော တိုးတိုး၏ အပျိုစောက်ပတ် လေးကြောင့် သူ၏လီးကြီးမှာ ထုတ်၍ သွင်း၍ လုပ်ရတာ ကြပ်ကြပ်တည်းတည်းဖြင့် အရသာရှိနေလှ၏။

"ဖွတ် . . ပြွတ်"

"ပြွတ် . . ပလွတ်"

"ပလွတ် . . ဖွတ်"

"အကို . . ဟင့် . . အကိုရယ်"

"ဘာလဲ တိုးတိုး ကောင်းလာပြီလားဟင်"

"အင်း . . ဟုတ်တယ်အကို စိတ်ထဲမှာလည်း အား မရသလိုဘဲ"

"အကို ဒီထက်မြန်းမြန်း ဆောင့်လိုးပေးရင် တိုးတိုး အားရလာမှာပါ"

"အင်း . . ဟုတ်လား . . လုပ်လေအကို . . အ အင်း . . အား . . အားရလိုက်တာ ကိုရယ် . . လုပ်

လုပ် . . အင်း . . ဟင်း "

"ဖွတ် . . ပြွတ် "

"ပြွတ် . . ဖွတ်"

"ပလွတ် . . ဖွတ်"

"တိုးတိုး အားရတယ်မို့လားဟင်"

"အင်း . . ရ . . ရတယ် . . စိတ်ထဲမှာ ကတုန် ကယင်နဲ့ဖြစ်လာတယ် . . အ . . အင့်"

"အဲဒါ တိုးတိုးပြီးချင်လာလို့ဘဲ အကိုအားရပါးရ ဆောင့်လိုးပေးမယ်နော်"

"အင်း လုပ် လုပ် အကို . . အင့်"

အောင်မင်းက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် တိုးတိုး၏ စောက်ပတ်လေးထဲသို့ သူ၏လီးတန်ကြီးကို အားရပါးရ အသက်နဲ့ ဆောင့်လိုးသွင်းပေးနေလေတော့ရာ . .

"ဖွတ် . . ပလွတ် . . ဘွတ် . . ဖွတ်"

ဟူသော အသံစုံများမြည်ဟီးထွက်လာကာ . .

"အား . . အကိုရယ် . . အမလေး . . လေး . အ . . အ . . ဟ . . ကျွတ် . . ကျွတ် . . ကျွတ်"

တိုးတိုး၏ ကိုယ်လုံးလေးမှာ တုန်ခါ၍ ပြီးသွား ရာ

အောင်မင်းလည်း သူ၏ စိတ်ကို လွှတ်ပေး၍ အားပါး တရ ဆောင့်၍ လိုးလိုက်တော့၏၊

"ဖွတ် . . ပြွတ်"

"ပြွတ် . . ပလွတ်"

"အ . . အ . . တိုး . . တိုးရယ် . . အင်း"

အောင်မင်း၏ ကိုယ်လုံးကြီးမှာ တိုးတိုး၏ ကိုယ်လုံးလေးပေါ်သို့ မှောက်၍ ကျသွားရာ တိုးတိုးက သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အောင်မင်း၏ ကိုယ်လုံးကြီးကို ဆီး၍ ဖက်လိုက်တော့၏။

"အော် . . အကိုရယ် . . ခုတော့ တိုးတိုးရဲ့ စောက်ပတ်လေးကို အကိုပိုင်ထားခဲ့ပြီပေါ့ အကိုရယ်"

အိပ်ယာပေါ်တွင် ပက်လက်လေးလှန်ကာ စဉ်းစားနေသော တိုးတိုးသည် သူမ၏ ရင်လျှားထားသော ထဘီလေး ကို အသာလေးဟလျက် သူမ၏ လက်ကလေးကို ထိုးသွင်းစမ်းလိုက်မိ၏။

သူမ၏ချစ်သူ အောင်မင်းနှင့် အလိုးခံခဲ့သည်ကို ပြန်ပြောင်းသတိရစဉ်းစားရင်း တိုးတိုး၏ စောက်ပတ်လေးမှာ မာတင်း၍ပင်နေပြီဖြစ်၏။

xxxxx

မင်္ဂလာဆောင်မဏ္ဍပ်ထဲတွင် လူများရှင်းသွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဝိုင်းဝန်းကူညီ၍ လုပ်ကိုင်ပေးကြသော သူများလည်း ပြန်သွားကြပြီဖြစ်၏။ မင်္ဂလာဆောင်သို့ လာရောက်ကော်သီခိုကြသော ကာလသားများမှာလည်း စောစောကပင် ပြန်၍ သွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။ အချိန်က ညသန်းခေါင်းပင် ကျော်ခဲ့ပေပြီ။

သတို့သားဖြစ်သူ အောင်မင်းနှင့် သတို့သမီးဖြစ်သူ ဝေမာတို့လည်း နှစ်ဆောင်ပြိုင် တိုက်ခံအိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်တွင်ရှိသော မင်္ဂလာအခန်းတွင်းသို့ဝင်၍ သွားခဲ့ကြတာပင် (၁၀)မိနစ်လောက်ရှိပြီဖြစ်ပြီး အောက်ထပ်တွင်တော့ လူကြီးမိဘများနှင့် ညအိပ်လာသော ဆွေမျိုးများက စကားပြောသည့်သူကပြော လှဲသည့်သူကလဲနေကြ၏။

မင်္ဂလာအခန်းတွင်းမှာတော့ . . .

တူတဲလှသော နှစ်ယောက်အိပ်မွေ့ယာကြီးထက်တွင် ဝေမာသည် ဝတ်လစ်စလစ်လေးဖြစ်ကာ သူမ၏ ဖြူဖွေးသော ကိုယ်လုံးလေးကို ပက်လက်လေးလှန်ကာ ပေါင်လေးနှစ်ချောင်းကို ဆင်း၍ထားကာ ခပ်ကားကား လေးလုပ်ထား၏။

ဝေမာ၏ကိုယ်လုံးလေးသည် တိုးတိုး၏ ကိုယ်လုံးလောက် အချိုးအစားကျနကာ လုံးတစ်မို့မောက်၍ မနေသော်လည်း ဝေမာ၏ ကိုယ်လုံးလေးသည် သူ့နေရာနှင့်သူ အသိမ် အကား အစွင့် လေးများ အမို့ အမောက်လေးများဖြင့် စွဲမက်စရာလေးပင် ဖြစ်၏။

အောင်မင်းက ဝေမာ၏ ကိုယ်လုံးဘေးမှနေ၍ သူ၏ ကိုယ်လုံးကို ဝေမာ၏ ကိုယ်လုံးပေါ်သို့ မှောက်ကာ သူမ၏ နို့လေးများကို တစ်လှည့်စီ စို့ပေးနေ၏။

အောင်မင်း၏ လက်တဖက်ကတော့ ဝေမာ၏ ပေါင် ရင်းခွဆုံတွင်းတွင်ရှိနေကာ အောင်မင်း၏ လက်ညှိုးက ဝေမာ၏ စောက်ပတ်ထဲသို့ ထည့်ကာ ထုတ်ချီ သွင်းချီဖြင့် လုပ်ပေးနေ၏။

ဝေမာသည် သူမ၏နို့လေးများကို အစို့ခံရကာ သူမ၏ စောက်ပတ်အတွင်းတွင်လည်း အောင်မင်းက လက်ညှိုး ထိုးသွင်းလိုက်ထုတ်လိုက်ဖြင့် လုပ်ပေးနေတော့ သူမ၏ စောက်ပတ်ထဲမှ အလိုးခံချင်လာ၍ ထွက်လာ သော စောက်ရည်များသည် ရွှဲနစ်နေပြီး သူမ၏ စောက်ပတ် အောက်တဲ့တဲ့ရှိ ပန်းရောင် အိပ်ယာခင်းတွင်ပင် အကွက်

လိုက် စိုစွတ်၍နေပြီဖြစ်၏။

"အဟင့် .. အကို .. တော် .. တော်တော့နော် .. ဝေမာ မနေတတ်တော့ဘူး ကိုရယ်"

ရမက်ဇောလေးဖြင့် ပွင့်အန်လာသော ဝေမာ၏ ကာတ္တနိကယင်အသံလေး အဆုံးမှာတော့ အောင်မင်းသည် သူ၏ မျက်နှာကို ဝေမာ၏ ရင်သားများဆီမှခွာလိုက်သကဲ့သို့ သူ၏ လက်ညှိုးကိုလည်း ဝေမာ၏ စောက်ပတ်ထဲမှ ခွဲ၍ နှုတ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ အောင်မင်းသည် သူ၏ ကိုယ်ကို ဝေမာ၏ ကိုယ်လုံးဘေးတွင် ထိုင်လိုက်၏။

ထိုစဥ်မှာပင် မင်္ဂလာအခန်းရှိသော အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသော လှေခါးမှ ခြေသံကို ကြားလိုက်ရပြီး ထိုခြေသံသည် လှေကားထိပ်တွင် ရပ်သွား၏။

"မောင်အောင်မင်း .. မောင်အောင်မင်း .. အောက် မှာ ညီမောင်ရောက်နေတယ် .. ခဏဆင်းခဲ့ပါဦးကွာ"

လှေခါးထိပ်ဆီမှ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် လှမ်းပြောလိုက်သော ဝေမာ၏ ဖခင် ဦးမြင့်ဝေ၏ အသံကို

အောင် မင်းနှင့် ဝေမာတို့ နှစ်ဦးကြားလိုက်ရ၏။

"အကို . . ကိုညိုမောင်တဲ့ . . "

"ဟုတ်တယ် ဝေမာ ညိုမောင်ဆိုရင်တော့ အကို ခဏသွားဦးမှဖြစ်မယ် ဝေမာ၊ ခဏလေးစောင့်နော်၊ အကို ပြန်လာခဲ့မယ်"

"အင်း သွားသာသွားအကို၊ ကိုညိုမောင်ဆိုရင် တော့ သွားမှ ကောင်းမှာ"

အောင်မင်းက ကုတင်ပေါ်မှ အသာဆင်းကာ အိပ်ခန်းတံခါးကို အတွင်းမှ ချထားသော ဂျက်ကိုဖွင့်၍ ထွက်လိုက်ပြီး တံခါးကို ပြန်၍ စေ့ထားခဲ့၏။ ဝေမာကတော့ ကုတင်ကြီးထက်ရှိ မွေ့ယာထူကြီးပေါ်တွင် သူမ၏ ဖြူဖွေးသော ဝတ်လစ်စလစ်ကိုယ်လုံးလေးကို ပက်လက်လှန် လျက်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ညိုမောင်လာသည်ဆိုရင်တော့ အောင်မင်း ဆင်းမတွေ့၍ မဖြစ်ပါ။ ညိုမောင်သည် ရွာတွင် လူမိုက်ဟု ခေါ်နိုင်သော မကြာခဏထောင်ထဲ ရောက်ဖူးသည့် သူပင်ဖြစ်၏။

ညိုမောင်က လူမိုက်ဆိုသော်လည်း အပြောအဆို

ချိုသာ၏ ယဉ်ကျေး၏ သူက စ၍ မည်သူ့ကိုမှ မစော်ကား သူ့ကို စော်ကားလာလျှင် ဒါမှ မဟုတ် သူ့မျက်စိရှေ့တွင် မတရားဘူးဟုထင်လျှင် တဆုံးတဆလုပ် တတ်၏။ လက်ရဲ၏ သတ်ရမှာလဲ ဝန်မလေး၊ ရိုက်ရမှာလည်း ဝန်မလေး၊ ဒိုး ရှိုပြစ်ရမယ်ဆိုရင်လည်း ညိုမောင်က အသင့်ပင်။ ဒါပေမဲ့ ညိုမောင်က လူကြီးကိုရိုသေ၏။ ရွယ်တူကိုလေးစား၏။ ငယ်သူကို သနားတတ်၏။ ရွာ၏ သာရေး နာရေးများတွင် ဝင်ဝင်ပန်းပန်း အပင်ပန်းခံ၍ ကူညီတတ်၏။ ဒီနေ့လည်း ကနေ့လုံးပျောက်နေသော ညိုမောင်မှာ အခုမှ ပေါ်လာရတော့၏။

"ဟော အကိုညိုမောင် ခုမှပေါ်လာတော့တယ်"

အောင်မင်းက ညိုမောင်ကို မျက်နှာချိုသွေးကာ ပြော၏။

"ဟုတ်တယ်ညီလေးရာ ဟိုဖက်ရွာကို သွားနေတာ၊ မင်း မင်္ဂလာဆောင်အမှီပြန်လာတာဘဲ လမ်းမှာ ပွဲထောင် ပျက်လို့ ခုမှရောက်တာကွာ၊ ဘယ်လိုမှ မအောင်းမေ့နဲ့ နော်ညီလေး"

"ရပါတယ်အကို . . အကိုထမင်းစားမလား"

"အဲ . . အဲဒီအတွက် ကိုယ့်ညီဆီလာတာ၊ ဒီမှာ ကိုယ့်မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်လဲပါတယ်၊ အဲဒါ တိတ်စိန်ဆိုင်မှာ စားဖို့သောက်ဖို့ အကုန်မှာထားခဲ့ပြီ၊ ညီလေးလိုက်ကျွေးဖို့ပါ အဲဒါကိုယ့်ညီကို လာခေါ်တာဘဲ"

"အကိုတို့ ကုန်ကျစရိတ်ကို . . "

"မဟုတ်ဘူးညီလေး အဲဒီလိုကြီးကျတော့ အကိုက ပိုက်ဆံယူသွားတာမျိုးမလုပ်ချင်ဘူး၊ ညီလေး အကို့ကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော် ညီလေးကိုယ်တိုင် ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် လိုက်ခဲ့ပါကွာ၊ ကိုယ်လဲညီလေးကို အတော်အားနာပါတယ်"

ညိုမောင်၏ စကားဆုံးတော့ အောင်မင်းက ယောက္ခမဖြစ်သူ ဦးမြင့်ဝေ၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

"ကဲ လိုက်သွားလိုက်ပါ မောင်အောင်မင်းရာ . . ခဏဘဲ"

"ညီလေး အောင်မင်းကို စိတ်ချ အကိုကြီးဝေ တနာရီ အတွင်း ကျွန်တော် အိမ်အရောက်ပြန်ပို့ပေးမှာပါ"
ညီမောင်ကဦးမြင့်ဝေကို လှည့်၍ပြောလိုက်သေး၏။

"ကဲဒါဆိုသွားကြမယ် အကို ညိုမောင်"

"အေးသွားကြမ်ယ၊ ကဲ အကိုကြီးဝေ ကျွန်တော်တို့ သွားပြီ . . "

အိပ်ခန်းတွင်းရှိ ကုတင်ကြီးပေါ်တွင် ထူထဲလှသော မွေ့ယာကြီးပေါ်၌ ဝတ်လစ်စလစ်လေးဖြင့် ပက်လက်လေးလှန်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာသော ဝေမာကတော့ ကာမဇောများ ကြွကာ မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ဖြစ်လာသောအခါတွင်မှ အောင်မင်းကထွက်၍သွားရသဖြင့် သူမသည် ကျိတ်မနိုင်ခဲမရဖြစ်၍ ခံစားနေရတော့သည်။

ဝေမာသည် သူမ၏ ပေါင်လေးနှစ်ချောင်းကို ထောင်ကာ နံနံကားလိုက်ပြီး သူမ၏ လက်လေးတစ်ဖက်ကို သူမ၏ စောက်ပတ်လေးပေါ်တင်လျှက် သူမ၏ ခါးလေးကို ကော့လိုက်၏။ ပြီးတော့ သူမ၏ လက်ညှိုးလေးကို စောက် ပတ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်ကာ သူမ၏ မျက်လုံးကို မှိတ်ထားလိုက်၏။ ပြီးသည်နှင့် သူမ၏ စောက်ပတ်ထဲသို့ တစ်ဆုံးထိုးသွင်းထားပြီးသော သူမ၏ လက်ညှိုးလေးကို ထုတ်လိုက် သွင်းလိုက်ဖြင့် လုပ်ပေးနေတော့၏။

စောစောကပင် ကာမဇောများကြွ၍ မနေနိုင် မထိုင်နိုင်ဖြစ်၍နေရသော ဝေမာသည် တခဏအတွင်းမှာ

ပင် သူမ၏ နှုတ်ခမ်းဖျားလေးများမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်၍ လာရတော့၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ဝေမာလှဲနေသော ကုတင်ကြီး သည် သိမ့်ကနဲတုန်သွားပြီး ဝေမာ၏ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ကိုယ်လုံးကြီးတစ်ခုက ဖိ၍လာသဖြင့် ဝေမာသည် သူမ၏ စောက်ပတ်ထဲရှိ လက်ညှိုးကိုတစ်ဆုံးထိုးသွင်းထားရာမှ မြန်၍ မနှုတ်မိသေးဘဲ သူမ၏ လေးလံလှသော မျက်ခွံ လေးများကို အားယူ၍ ဖွင့်လိုက်၏။

"ဟင် . . သိန်းကိုကို"

"ဟုတ်တယ် ဝေမာ ငါဘဲနင်ငြိမ်ငြိမ်နေနော် ဒီမှာ တွေ့လား ဓါး တခါထဲထိုးသတ်လိုက်မယ်"

"မ. . မလုပ်ပါနဲ့"

"အေး ဒါဆိုနင်ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ နင်အော်လိုက်ရင်၊ အားလုံးသိကုန်မယ်၊ အောင်မင်းကလည်း နင့်ကိုပေါင်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး နင့်ကိုဘယ်သူမှ သတီမှာ မဟုတ်တော့ဘူးကြားလား"

"ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ်"

"နင့်ကို အခုငါလိုးမလို့လာတာ"

"ရှင် မလုပ် . . မလုပ်ပါနဲ့"

"မလုပ်ရရင် ဒီဓါးနဲ့နင့်ကို ထိုးသတ်ဖို့ရှိတော့တယ်"

"ကျ. . ကျမကို သနားပါရှင်"

"အေး နင်ငြိမ်ငြိမ်လေး အလိုးခံရင်အားလုံးကိစ္စ ပြီးသွားမယ်။ နင့်ကိုကောင်းအောင် ငါလိုးပေးမယ်၊ နောက် ပြီးနင့်စောက်ပတ်လဲ ပုံမပျက်စေရဘူး၊ နင်ငြိမ်ငြိမ်လေး နေ လိုက်ရင် ဘယ်သူမှ သိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး နင်သိပ် ပြီးအလိုးခံချင်နေတာငါသိတယ် ဘယ်နှယ်လဲ"

"သ . . သဘောဘဲ . . မြန်မြန်တော့လုပ် . . တော်ကြာ ကိုအောင်မင်း . ."

"အောင်မင်းက တနာရီလောက်ကြာမှ ပြန်ရောက် မှာ နင်စိတ်ချလက်ချသာ အလိုးခံစမ်းပါဝေမာရာ"

ပြောပြီးသည်နှင့် သိန်းကိုကိုက သူ၏အင်းကျီ မပါသော ကိုယ်လုံးကြီးကို ဝေမာ၏အပေါ်မှ ကြွလိုက်ပြီး သူမ၏ဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ကာ သူ၏ ပုဆိုးကို ချွတ် ပြစ်လိုက်၏။

"ဒီမှာကြည့်ဝေမာ နင့်ကို လိုးချင်လွန်းလို့ ငါ့လီး ကြီး ဖြစ်နေတာလေ"

"အို . . "

သတို့သားဖြစ်သူ အောင်မင်း၏ လီးကိုတောင် မမြင်လိုက်ရသေးသော သတို့သမီးဝေမာသည် သိန်းကိုကို၏ လီးကြီးကိုကြည့်၍ သူမ၏မျက်လုံးလေးများ ဝိုင်းသွားကာ သူမ၏ အသားလေးများပင် တဆတ်ဆတ် တုန်လာ၏။

သိန်းကိုကို၏ လီးကြီးမှာအရှည် (၇)လက်မ လောက်နှင့် လုံးပတ်ကျပ်လုံးခန့်ရှိပြီး ညိုမဲနေကာ ထိပ်ဖူး ကြီးတစ်ခုလုံးပြူလန်၍ နေပြီး လီးတန်ကြီးမှာ တဆတ် ဆတ်ဖြစ်နေ၏။

ဝေမာ မျက်လုံးလေးအဝိုင်းသားဖြင့် မျက်တောင် မခတ်သူ၏လီးကြီးကို ကြည့်နေစဉ်မှာပင် သိန်းကိုကိုက ဝေမာ ၏ ပေါင်နှစ်လုံးကြားတွင် ဝင်၍ ထိုင်ကာ သူ၏ လက်ထဲမှ ဒါးမြောင်ကို ကုတင်ခြေရင်းဖက်တွင် ထားလိုက် ပြီး စောက်ပက်ထဲမှ မထုတ်ရသေးသည့် ဝေမာ၏ လက်ညှိုး လေးကို သူ၏လက်တဖက်ဖြင့်ဆွဲ၍ ထုတ်လိုက်ရာ ဝေမာ ၏ လက်ညှိုးလေးတွင် သူမ၏ စောက်ရည်လေးများ တန်းလန်းလေးပါလာရာ၊ သိန်းကိုကိုက ဝေမာ၏

လက်ညှိုးလေးကို သူ၏ ထောင်မတ်၍ တဆတ်ဆတ် ဖြစ်နေသောလီးတန်ကြီးပေါ်သို့တင်ကာ လိုမ့်၍ သူမ၏ လက်ညှိုးပေါ်မှ စောက်ရည်လေးများကို သူ၏လီးတန်ကြီး ပေါ်တွင် သုတ်လိမ်းလိုက်၏။

ပြီးမှ ဝေမာ၏လက်လေးကို သူမ၏ ကိုယ်လုံး လေးဘေးတွင် အလိုက်သင့်လေး အသာအယာချပေးလိုက် ပြီးသည်နှင့် သူ၏လီးကြီးကို ဝေမာ၏ စောက်ပတ်ဝတွင် တေ့လိုက်၏။ ပြီးတော့ သိန်းကိုကိုသည် ဖြေးဖြေးချင်း ဖိသွင်း လိုက်တော့၏။

"ဗျစ် . . ဗျစ် . . ဗျစ် . . "

"အင့် . . အ . . အ . . "

သိန်းကိုကိုက ဝေမာ၏ စောက်ပတ်ထဲသို့ သူ၏ လီးတန်ကြီးတဝက်မျှသွင်းပြီး ဆက်၍ မသွင်းသေးဘဲ ပြန်နှုတ်ကာ ကုတ်လိုက်သွင်းလိုက်ဖြင့် လုပ်ကာ ကျန်သော သူ၏လီးတဝက်ကို လီးတန်ကြီးထုတ်လိုက် သွင်းလိုက်ဖြင့် လိုးနေသည့်ကြားမှ မသိမသာ တဖြေးဖြေးတိုး၍ သွင်း သွားတော့၏။

"ပလွတ် . ပလပ်"

"ပလပ် . . ပလွတ်"

"ပလွတ် . . ဖွတ် . . အင့် . ."

သိန်းကိုကိုသည် သူ၏ လီးတန်ကြီးမှာ ဝေမာ၏ စောက်ပတ်ထဲသို့ တစ်ဆုံးဝင်သွားသည်နှင့် သူ၏ လီးတန်ကြီးအရင်းကို ဝေမာ၏ စောက်ပတ်ဝ၌ ဖိကပ်ထားလိုက်ပြီး သူ၏ ကိုယ်လုံးကြီးကို ဝေမာ၏ ကိုယ်လုံးလေးပေါ်သို့ မှောက် ၍ ချလိုက်ပြီး သူ၏ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဝေမာ၏ ဝတ်လစ်စလစ်ကိုယ်လုံးလေးကို ဖက်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ဝေမာ၏ ချစ်စရာမျက်နှာလေးအနှံ့ကို နေရာလပ်မကျန်ရ လေအောင် ဖြေးဖြေးချင်းနမ်းနေပြီးမှ သိန်းကိုကိုသည် သူ၏မျက်နှာကို ဝေမာ၏ နို့လေးများ၌အပ်ကာ စို့လိုက် ရင်း သူ၏ လီးကြီးကို ဝေမာ၏ စောက်ပတ်ထဲမှ ဆွဲ၍ထုတ်ကာ ဖြေးဖြေးချင်းပြန်သွင်းပြီးလိုးတော့၏။

ဘယ်လိုပင်ဖြစ်စေတော့ အရမ်းကို အလိုးခံချင် နေသော ဝေမာမှာ မာကျောလှသော လီးတန်ကြီးတစ် ချောင်းက သူမ၏ စောက်ပတ်ထဲသို့ တိုးဝင်ကာ လိုးလာ သဖြင့် အားရကြေနပ်သွားရတော့၏။

ကာမဇော်များ အဆမတန်တက်၍ နေရသော ဝေ

မာသည် မာကျောသောလီးတန်ကြီးက သူမ၏ စောက်ပက်ထဲ သို့ ထုတ်ချီသွင်းချီဖြင့် စ၍လိုးကာ ပွတ်တိုက်လိုက် ပြီဆိုသည်နှင့် သူမ၏ စောက်ပတ်ထဲတွင် အရသာများ တက်လာကာ သူမ၏ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သိန်းကိုကို၏ ကျောပြင်ကြီးကိုဖက်ကာ သူမ၏ လက်ဖဝါး လေးဖြင့် ပွတ်ပေးနေမိ၏။

"ဝေမာ . ."

"ရှင် . ."

"ငါဆောင့်လိုးလိုက်တာနဲ့ နင်ကနင့်စောက်ပတ်ကို ငါ့အဆောင့်နဲ့အံကိုက်အောင် ကော့ပေးသိလား၊ ကဲ ငါဆောင့် ပြီးလိုးတော့မယ် "

"ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့"

နို့စို့ရင်း ခပ်ဖြေးဖြေးဆောင့်၍ လိုးနေသော သိန်း ကိုကိုက ဝေမာ၏ နို့များကိုလွှတ်ကာ ပြောလိုက်ပြီးမှ တခါ ပြန်၍ ဝေမာ၏နို့များကိုစို့ပေးကာ ဖိ၍ ဖိ၍ ဆောင့်ကာ လိုးတော့၏။

အားဖြင့် နာနာဆောင့်လေ လီးတန်ကြီးက စောက်ပတ် အတွင်းသားများကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းထိပြီး

အရသာရှိ လေဖြစ်ရသော ဆောင့်ခြင်း၏ သဘောတရား ကိုသိလာရသည်ထိ သူမ၏ စောက်ပတ်ကို ကော့ပေးရင်း အားပါးတရ အလိုးခံနေတော့၏။

"ပြွတ် . . ပလွတ် . . ပြွတ်"

သိန်းကိုကို၏ လီးတန်ကြီးမှာ ရှည်လျားကြီးမား လှသည့်အပြင် သံချောင်းလိုမာကျောနေပြီး ကျွမ်းကျင်စွာ ထိထိမိမိလိုးနေသည့်အပြင်ဆောင့်၍ လိုးရင်း စို့ပေးနေသော သူမ၏နို့သီးခေါင်းလေးများကိုလည်းသိန်းကိုကိုက တချက်ဆောင့်၍ လိုးလိုက်တိုင်း ဆောင့်ချက်နှင့်အညီ သူ၏ လျှာဖြင့် ဖိ၍ ယက်ယက်ပေးနေသဖြင့် ဝေမာမှာ တဟင်းဟင်း တအင်းအင်းဖြင့် ကောင်းချင်တိုင်း ကောင်းနေတော့၏။

"ဖွတ် . . ပြွတ်"

"ပလွတ် . . ပြွတ်"

"ပြွတ် . . ပလွတ်"

"ဝေမာ ကောင်းလာပြီလားဟင်"

"အင်း . . ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့"

"ငါ့လီးကြီးကို နင်သဘောကျလား"

"ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့ ကျပါတယ်"

"နင့်စောက်ပတ်နဲ့ ငါ့လီးကြီးကို ညှစ်ညှစ်ပေးပါလား"

"ညှစ်ပေးမယ်လေ . ."

"အ . . ဟုတ်ပီ . . ဝေမာ ဟုတ်ပီ . . ကျွတ်"

"အကို . . အကို ကောင်းရဲ့လားဟင်"

"ကောင်းလိုက်တာ ဝေမာရယ်"

"ဆောင့် . . ဆောင့်စမ်းပါ အကိုရယ် . . နာနာလေး ကျမခံရက်နေလို့ပါ . . အ . . ဟုတ်ပီ . . အ . . ကျွတ် . . ကောင်းလိုက်တာ အကိုရယ် . အင်း . . ဟင်း ဟင်း . ."

ဝေမာမှာ သူမ၏ ဦးခေါင်းလေးကို ဘယ်လူး ညာလိမ့်ဖြင့် ဖြစ်ကာ မျက်လုံးလေးများမဖွင့်တော့ဘဲ ဖြစ်နေသည်မို့ သဘောပေါက်လိုက်ပြီဖြစ်သော သိန်းကိုကိုက အားဖြင့် ကြုံးကာဆောင့်၍ လိုးလိုက်တော့၏။

"ပြွတ် . . ပလွတ်"

"အ . ."

"ပြွတ် . . ဖျစ် . . ဘွပ်"

"အမလေး အကိုရယ် . . အ . . အ . . အား

. . ကျွတ် . . ကျွတ် . . ကျွတ်"

"အ . . အင်း . . ဟင်း . . ဟင်း"

သိန်းကိုကို၏ လီးကြီးထိပ်မှ ပူနွေးသော သုတ်ရည်တို့သည် သတို့သမီးအပျိုစင် ဝေမာ၏ အသစ်စက်စက် သားအိမ်လေးထဲသို့ အားပါးတရ ပန်း၍ ထည့်လိုက် တော့၏။ -- ဝေမာကိုဘဲသဘောကျလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့ညီမဝမ်းကွဲလေးကို ခြေတော်တင်ခဲ့သည့် ဝေမာ၏ ဖခင်ဦးမြင့်ဝေကိုဘဲ ဂလဲ့စားချေလိုက်ရ၍လား မသိပါ။ သိန်းကိုကို၏ မျက်နှာသည် အားရကျေနပ်စွာ ပြုံးလျှက်ရှိ၏။

အတန်ကြာသည်ထိ သိန်းကိုကိုသည် ဝေမာ၏ မျက်နှာလေးကိုတချက်ခြင်းနမ်းကာ အရသာခံနေပြီးမှ သူ၏လီးကြီးကို ဝေမာ၏ စောက်ပတ်ထဲမှ ချွတ်ကာ ကုတင်ခြေရင်းပေါ်တွင်ထားသော သူ၏ဒါးမြောင်ကို လှမ်း၍ ယူကာ ကုတင်အောက်သို့ဆင်းလိုက်ပြီး ကုတင်ပေါ်မှ သူ၏ ပုဆိုးကို လှမ်းယူလိုက်၏။

ဝေမာကတော့ ပျော့ခွေ၍ မသွားသေးဘဲ အရည်များစိုရွှဲတင်းပြောင်ကာ ထောင်မတ်နေသော သူမ၏

ပန်းဦးကို ခွက်ခူးသွားသည့် သိန်းကိုကို၏ လီးတန်ကြီးကို အာသာငမ်းငမ်းဖြင့်ကြည့်နေ၏။

သိန်းကိုကိုက သူ၏ ပုဆိုးကို ဝတ်လိုက်ပြီး ဝေမာ ဖက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

"အကို ပြန်တော့မလို့လားဟင် . ."

"အေး . ."

"အကို ညီမကို မေ့မသွားပါနဲ့နော် . ."

"နင်ကွေချင်ရင် ငါ့ဆီလာခဲ့လေ ကဲ . . ငါသွားပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့ အကို . . ဟုတ်ကဲ့ . ."

သိန်းကိုကိုက အိပ်ခန်းတံခါးကိုဟပြီး အပြင်ကို အရိပ်အခြေကြည့်ပြီးမှ တံခါးဖွင့်ကာ ထွက်လိုက်ပြီး အိပ်ခန်းတံခါးကိုပြန်ပိတ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ နောက်ဖေးဖက် ကပေါ်ကပ် ပြူကွင်းပေါက်မှ မီးဖိုချောင်အမိုးပေါ်သို့ ဆင်းလိုက် ပြီး အမိုးပေါ်ရှိ မန်ကျည်းပင်ကိုင်းကြီးကို သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်း၍ ခိုလိုက်တော့၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ခြံထောင့်ရှိ တရုပ်နီ (၁၈)ကောင် အား မီးစက်ကြီးမှာ ကျုံးကျုံးဖြင့် လည်ပတ်၍ ကောင်းတုံးပင်ဖြစ်၏။

xxxxx

ဒီနေ့ အခါကြီးရက်ကြီးဖြစ်ကာ အစိုးရရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်၍ အလုပ်သမားများကို အနားပေးကာ ဆန်စက်ပိတ်ထားရ၏။ အိမ်ကြီးတစ်လုံးထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ကာ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ဖတ်ရင်း ဦးမြင့်ဝေသည် ပျင်းရိစွာဖြင့် ရှိနေ၏။

ခဏကြာတော့ ဦးမြင့်ဝေသည် သူဖတ်နေသော မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို သူထိုင်နေရာ ပက်လက်ကုလားထိုင်၏ ဘေးရှိ စားပွဲ ပုလေးပေါ်သို့တင်လိုက်ပြီးသူ၏ ဦးခေါင်းကို ကုလားထိုင်နောက်မှီပေါ်သို့ မှီချလိုက်၏။ သူ၏ မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်၏။

သူ၏မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်သည်နှင့် ဦးမြင့်ဝေ အတွေးအာရုံများသည် ညက မြင်တွေ့ခဲ့ရသော မြင်ကွင်းများကို တစ်ခုချင်းသူ၏ အတွေးအာရုံတွင် ပြန်၍ ပေါ်လာရတော့၏။

ညက ဦးမြင့်ဝေသည် အပေါ့အပါးသွားရန် ည(၁၁)နာရီလောက်တွင် အောက်ထပ်ကို ဆင်းခဲ့၏။ အပေါ့ အပါးသွားပြီးသောအခါ အိမ်ရှေ့ကိုထွက်ကာ လှေခါး ဆီသို့လျှောက်၍လာသော ဦးမြင့်ဝေသည် သမီးနှင့်

သားမက်တို့၏အိပ်ခန်းမှ အဖြတ်တွင် ခပ်ဟဟလေး ဖြစ်နေသော သူတို့၏ အိပ်ခန်းတံခါးမှ အတွင်းသို့ မတော်မှတ်ဘဲ လှမ်း၍ ကြည့်မိလိုက်၏။ (သားမက်နှင့်သမီးတို့ကို မင်္ဂလာဆောင်သောနေ့တွင်ပင် အောက်ထပ်၌ ညအိပ်ခြည့်သည်များနှင့်ဆွေမျိုးများ များပြား၍ မင်္ဂလာအခန်းကို အပေါ်ထပ်၌ ပြင်ဆင်ပေးခဲ့ပြီး နောက်နေ့မှစ၍ သူတို့ကို အောက်ထပ်တွင်သာအိပ်စေခဲ့၏။)

အခန်းတွင်းရှိ ဘက်ထရီမီးချောင်း၏ အလင်းရောင်အောက်တွင် သားမက်ဖြစ်သူ အောင်မင်းနှင့် သမီးဖြစ်သူ ဝေမာကို့သည် အဝတ်အစားမရှိကြဘဲ ဝတ်လစ်စလစ်ဖြင့် ဖြစ်နေကြ၏။

ဝေမာက ကုတင်ဘေးတွင် ကုတင်နှင့်ကပ်လျက် ကြမ်းပြင်၌ မတ်တပ်ရပ်ကာ သူမ၏ ကိုယ်လုံးကို ကုတင်ပေါ် သို့ ခါးညွတ်၍ ကုန်းကာထားပြီး သူမ၏ တံတောင်ဆစ်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကုတင်ပေါ်တွင် အားပြုကာ ထောက်ထား၏။ အောင်မင်းက ဝေမာ၏ နောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မတ်တပ်ရပ်လျက် ဝေမာ၏နောက်တွင် ရှုထွက်နေသော စောက်ပတ်ထဲသို့ သူ၏လီးကြီးကို သွင်း

ကာ ဆောင့်၍ လိုးနေ၏။ အောင်မင်း၏ လက်နှစ်ဖက်က ဝေမာ၏ ဖင်သားကြီးများကို ဆုတ်နယ်ကာ အားရပါးရ ဆောင့်၍ လိုးနေ၏။

"ဖွတ် . . ပြွတ်"

"ပြွတ်. . ပလွတ်"

"အင်း ဟင်း . . အ ကိုရယ် ကောင်းလိုက်တာ . . အမလေး . . ဆောင့် . . ဆောင့်စမ်းပါ နာနာလေး . အင်း . . ဟင်း . . ဟင်း"

ပြွတ် . . ဖွတ်

ဖွတ် . . ပလွတ်

အောင်မင်း၏ လီးကြီးက သူမ၏ စောက်ပတ်ထဲသို့ ဆောင့်၍ ဝင်သွားတိုင်း ဝေမာ၏ နောက်သို့ ရူ၍ ထွက်နေ သော စောက်ပတ်နှုတ်ခမ်းသားကြီးနှစ်ခုမှာ အထဲသို့ ခွက်၍ ဝင်သွားပြီး အောင်မင်း၏ လီးကြီးသည် ဝေမာ၏ စောက်ပတ်ထဲမှ ပြန်၍ ဆွဲထုတ်လိုက်တိုင်း နီထွေးသော ဝေမာ၏ စောက်ပတ်နှုတ်ခမ်းသားကြီးနှစ်ခုမှာ ပြန်၍ စူထွက်လာကာ သူမ၏ စောက်ရည်များသည်လည်း အောင်မင်း၏ လီးကြီးနှင့်အတူ အပြင်သို့ ထွက်ကျလာ၏။

"ဖွတ် . . ပလွတ်"

"ပလွတ် . . ပြွတ်"

"ပြွတ် . . ဖွတ်"

အိပ်ခန်းဝမှရပ်၍ ကြည့်လိုက်မိသော ဦးမြင့်ဝေသည် သူ၏စိတ်အာရုံထဲတွင် သမီးနှင့်သားမက်ပါလားဆိုသည့် အတွေးက ပျောက်သွားကာ သူ၏ အကြည့်များကို ထိုမြင်ကွင်းမှလွှဲဖယ်၍ မရနိုင်တော့ဘဲ အရသာတွေကာ ဆက်၍ ကြည့်နေမိတော့၏။

"ဖွတ်. . ပလွတ်"

"ပလွတ် . . ပြွတ်"

"အား . အင်း . . အကိုရယ် . . နာနာလိုးစမ်းပါဆို . . ဝေ . . မာ ပြီးတော့မယ် . . အမလေး . . အင်း ဟင်း ဟင်း . . "

ဝေမာ၏ မပီမသ ညီးသံလေး ကြားလိုက်ရသော အောင်မိုးသည် သူမ၏ ခါးလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲကာ အားကုန် ဆောင့်၍ လိုးပစ်လိုက်တော့၏။

"ပြွတ် . . ဖွတ် . . ပလွတ် . . "

"အား . . ပြီး . . ပြီး . . အ . . မ . . လေး

. . ကိုရယ် . . ကျွတ် . . ကျွတ် . . . "

"ဝေ . . ဝေမာရယ် . . အ . . အ . . အင်း . . အင်း . . အင်း . . "

ဝေမာ၏ ဝတ်လစ်စလစ်ကိုယ်လုံးဖြူဖြူလေးမှာ ကုတင်ပေါ်သို့ ဝမ်းလျှားထိုးကာ ကျသွားရသကဲ့သို့ အောင်မင်းကလည်း သူမ၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ မှောက်ရက်သား လေးကျသွားရလေတော့၏ . . . ။

xxxxx

ပြီးပါပြီ။